AFACEREA ADAM

de Györfi-Deák György

În redacția „Hienei“ este îmbulzeală. Doi tineri în ținută comodă, tip sport, aşteaptă, probabil, să-şi comande o sugestie. Ar putea recurge, cu o probabilitate asemănătoare, la o pasiență. Angelusul nostru este un program specializat pe ştiri, el extrage din fişierele Daimon numai informațiile ce răspund la „cele cinci dubluveuri“: **who, where, when, what, why?** (cine, unde, când, ce, de ce?)

O domnişoară trecută, fardată cu bidineaua, într-un combinezon de mătase cu motive florale în culori pastel, cu un şal cu franjuri înnodat în jurul zonei unde ar trebui să fie şoldurile, care probabil scrie poezii ocazionale sau, mai degrabă, posedă o versiune beta, publicitară, a unui versificator, o plictiseşte pe taciturna Lola. Se vede că-i este totuna cine o ascultă, după cum îi este totuna despre ce vorbeşte.

Lângă uşa biroului meu, blocat de Ina, „tătăroaica“ mea, ochi prelungi şi gură mare, viitoarea doamnă Gogagiu (nu ştiu cum va reuşi să mă îmbrobodească, dar asta va fi), mă aşteaptă o plevuşcă de bazar, unul dintre creierele-numai-muşchi în slujba marilor rechini. Dacă azi e 16 iunie, atunci e afacerea Adam. E omul lui Pompiliu Creț, zis Gumilastic, finul lui Gică Colceriu, fratele şefului de cabinet de la ministerul industriilor. Face pe înfoiatul; dar numai cravata e de el. Aş putea să-mi trag un etaj din scandalul comenzilor de lenjerie pentru armată, după pilda iluştrilor predecesori interbelici, dar mă voi mulțumi să-mi triplez tirajul, restul, din câte ştiu, nu mă implică, nu mă priveşte.

- Fă-i o cafea, arunc peste umăr şi-mi şerpuiesc mâna prin garda lui, într-un gest aparent prietenos, de parcă l-aş cuprinde pe după umăr, în realitate o pârghie care-i forțează articulația. Se burzuluieşte reflex, dar îl împing înăuntru. E bine să ştie cine are inițiativa în acest joc. Mai ales că e înarmat. Închid uşa:

- Stai jos. Şi ascultă!

Îmi aleg cuvintele, suntem cablați, dar s-ar putea să mai înregistreze şi alții. Serviciul de informații şi-a activat alaltăieri cârtița, ne-a bruiat modemul şi apoi ne-a trimis trei aşa-zişi depanatori. Preventiv. Deşi Angelusul lor este o versiune strategică. Mă mir că direcția de informații a armatei n-a mişcat nimic în front, deşi, la urma urmei, este o afacere cu implicații politice. E posibil să fi reuşit să extragă toată informația despre acest caz şi să-şi fi încheiat documentarea. Sau, mai degrabă, sunt atât de discreți încât, vorba ceea: nu le poți dovedi decât profesionalismul. Oricum, oala e pe foc şi-a dat în clocot. În curând, dacă interesele o vor cere, unele cadre de conducere vor beneficia pe neaşteptate de o pensie nu tocmai binemeritată.

Gorila se înghesuie în fotoliu, nu înainte de a-şi holba ochii la tridimensionalul din spatele meu, unde o ceata de maimuțe țăcăne extaziată la nişte maşini de scris. Reprezintă haosul inițial, din care Daimonii, viruşii marilor rețele, creează structuri sintactice şi le depozitează pe unde apucă, oriunde găsesc o porțiune liberă de memorie. Din aceste gunoaie informaționale răspândite de ei, un Angelus extrage tot ce este legat de un anumit subiect, crâmpeie ce pot fi ordonate cauzal în timp cu o anumită probabilitate.

- Poate că totuşi am ceva de spus, încearcă să rânjească cât mai convingător şi-şi descheie haina cu un gest larg, ca să-şi simtă argumentul forte mai la îndemână. Mutarea mea nu întârzie:

- Am obligația să te previn că tot ce discutăm va fi automat înregistrat. Deşi mă-ndoiesc să-mi folosească la ceva...

- Mizilic! Te dai grande, şefule (mă unge la suflet acest apelativ, îmi confirmă că dețin controlul situației), dar adu-ți aminte: fiecare şarpe năpârleşte odată!

Uite cum trec înțelepții chinezi în nemurire!

- Dragule, ți-ai greşit omul, eu nu colecționez piei.

- Poate că alții umblă să-ți vadă pielea-ntinsă pe băț, iar eu sunt singurul care pot să ți-o salvez:

- Eşti amabil. Poți să-mi spui de cine?

- Uite cum stau lucrurile: s-a aflat că te pregăteşti să porneşti o campanie de denigrare a forțelor armate ale țării... - făcu o pauză strategică.

- Da? m-am prefăcut interesat.

- E păcat să faci jocul trădătorilor de țară. Te ştiam un om cinstit, patriot. Ce-ți veni să bălăcăreşti în noroi cinstea oştirii? Nu te-ai gândit că suntem înconjurați de duşmani care de-abia aşteaptă să profite de prima zâzanie?

- Şi?

- Ei, na, poftim! Eşti culmea! Țara arde, sindicatele se foiesc, guvernul stă să pice, lumea a ieşit în stradă, iar dumneata mai torni şi gaz peste toate astea?

- Concret: ce doreşti?

- Spre binele tău, şefule, te sfătuiesc: lasă-i pe amărâții aia în pace. Cum te lasă sufletul să distrugi temelia țării?...

- ...să slăbeşti brațul ei înarmat... - îi țin isonul, cu gândul la profitul obținut prin substituirea elasticului de 12 mm lățime cu unul pe jumătate de lat.

- Ce naiba? Îți bați joc de mine, şefule?

- Omule, lasă discursurile şi spune-mi verde în față ce ai de zis.

- Eu îți vreau numai binele.

- Nu eşti singurul.

- Îmi eşti simpatic, şefule. Dă-l dracului de articol, ce-ți trebuie o panama pe cap?

- Mă fereşte să fac insolație.

- Eşti un dur, şsefule. Nu uita: vorba dulce mult aduce.

I-a scăpat o păsărică. Prea devreme, dar treaba lor, puteau trimite un negociator mai bun. Profit de ocazie şi arunc plasa:

- Cam cât?

- Vai, şefule, dar aşa **NE** cunoşti? protestează amicul.

Prima regulă a presarului (lasă prostul să vorbească şi spune tot) şi-a dovedit valabilitatea.

- Vă ştiu prea bine, subliniez pluralul, şi pe tine, şi pe nea Gică.

Tresare şi priveşte speriat scrumiera de pe masă. Face un efort de gândire şi încearcă s-o dea pe glumă:

- Care gagică, şefule?

Scot cartea Destinului din mânecă:

- Mama Armată, căreia i-a păpat Naşul elasticul.

- Nu înțeleg.

Scot dintr-o mapă două xerocopii. Pe fiecare dintre ele am subliniat cu creionul roşu câteva rânduri. Prima este oferta care a surclasat pe ceilalți potențiali producători de efecte militare, în fața unei comisii oneste, ce-a rămas convinsă că a ales cea mai trainică şi mai ieftină lenjerie pentru ostaşii țării. După câştigarea licitației, cineva, şi pe baza predicțiilor furnizate de Angelus am ştiut unde să sap şi să găsesc dovezi, a schimbat unele foi.

Iată ce înseamnă să serveşti informația potrivită la momentul potrivit: fața i s-a lungit până la pământ, gura i se mişcă spasmodic, n-are aer. Oare ce-ar zice dacă ar vedea titlul de pe pagina întâi: ARMATA ÎŞI PIERDE IZMENELE. Plus caricatura lui Pană, unde un soldat în tranşee, înarmat până în dinți, ca un justițiar de la Hollywood, îşi ține cu mâinile chiloții, să n-o ia la vale. Mă simt mândru, am exclusivitatea ştirii! Cei de la „Cațavencu“ vor muri de ciudă!

Ca un făcut, uşa se trânteşte de perete şi prin cadrul ei năvăleşte o cadră: Ina, tătăroaica. De la acest prost obicei i se trage renumele. Când intră undeva, parcă dau buzna tătarii. Vom avea trei copii împreună: doi băieți, o fată, Mădălina, şi o sarcină molară. Probabilitatea acestei linii de evenimente depăşeşte 85%. Am analizat personal, în cel mai mare secret, informațiile descoperite de Angelus, folosind o stație tampon. După care le-am şters. O serie similară de informații ar putea apare, la capacitățile de stocare si vitezele de lucru actuale, abia peste vreo douăzeci de ani. Dar performanțele sistemelor cresc neîncetat, aşa că am fost nevoit să-mi iau câteva măsuri de prevedere în plus. Un pic de intimitate nu strică.

Oaspetele meu, stană de piatră. N-a reacționat la intrarea Inei, un altul şi-ar fi dus mâna la subsuoară. Nu, nu-i un profesionist. Însă data viitoare îmi vor trimite unul. Nu mă tem. Din informațiile adunate de Angelus rezultă că urmează o perioadă de înflorire a „Hienei“. Nu ştiu când voi muri şi nici nu mă interesează să aflu. Am lansat în rețea un alt soft, care şterge toate fişierele Daimon care mă implică, ceea ce începe să devină o practică obişnuită, spre bucuria gestionarilor de rețea. Nu ştiu cine a fost fanaticul care a creat viruşii producători de informație, în orice caz, cunoştea bine teoriile termodinamicii şi avea un crez: adevărul.

Şi eu cred în el, nimic nou sub soare: e cel mai rentabil lucru, din câte cunosc.